

РЕШЕНИЕ

№ 7079

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 27.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **3918** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 26, ал. 11, предл. последно от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. Р. (Р. А.), [дата на раждане] в [населено място], Р., гражданин на Република С., депозирана чрез пълномощника му – адв. В. У. срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 5364р - 4733 от 25.02.2023 г., издаден от Директора на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи (МВР).

В жалбата са релевирани аргументи за неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че оспореният административен акт е немотивиран и е лишен от фактическа обосновааност. Сочи се, че неустановяването на жалбоподателя на декларирания от него адрес на територията на РБългария при извършената проверка не е достатъчно основание, за да се направи извод за декларираните неверни данни и представяне на документ с невярно съдържание, още повече, че приложената към заявлението декларация, не е попълнена от него. В този аспект, се твърди, че законът не поставя изискване и задължение за чуждия гражданин да пребивава непрекъснато на декларирания адрес на територията на РБългария, а той служи най-вече като адрес за кореспонденция. Сочи се настъпила промяна и в декларираните обстоятелства, касаещи трудовото правоотношение. Така е мотивирано искане за отмяна на постановления Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България.

Жалбоподателят и процесуалният му представител не се явиха в съдебното заседание. От адв. У. е представено писмено становище, с което поддържа направеното искане в жалбата за отмяна на оспорения административен акт и подробно изложените мотиви, с които е обосновано. Претендира присъждане на направените разноски, за размера на които прилага списък.

Процесуалният представител на ответника – директора на Дирекция „Миграция“ при МВР – юриконсулт Ч. е на становище, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Позовава се на приложените писмени доказателства относно наличието на материалните предпоставки по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Претендира присъждане на юриконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не участва в съдебното производство със свой представител и не се ангажира със становище по жалбата.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София - град, след като обсъди събраните по делото доказателства, в контекста на становището на страните и съобразно правомощията си по чл. 168 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

На 17.10.2022 г. от жалбоподателя А. Р. е депозирано заявление, заведено с рег. № 536500-4051 по описа на група „Миграция“ при Областна дирекция на МВР – Б. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Заявлението отговаря на изискванията на чл. 34, ал. 1 от Правилника за приложение на ЗЧРБ (л. 22 – 24). Към същото са приложени: копие от страници на националния паспорт на чужденеца, съдържащи снимка (л. 25 – л. 26); извлечение от Акт за раждане, с превод на български език (л. 28 – л. 27), Удостоверение № 01144050120221207, издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина (л. 32), Удостоверение, издадено на 10.10.2022 г. от Основен съд Л., Република С. за липса на данни за образувани наказателни производство срещу А. Р. (л. 34 – л. 33), нотариално заверена на 17.10.2022 г. декларация от Ж. Г. Т., ЕГН: [ЕГН], с която поема задължение да предостави за ползване от жалбоподателя А. Р. по време на пребиваването му в РБългария собственото си жилище, находящо се в [населено място], [община] (л. 35), заверено копие от Трудов договор № 008/17.10.2022 г., сключен на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 от КТ, удостоверяващ трудово правоотношение на жалбоподателя на длъжност „шофьор на тежкотоварен автомобил – 12 и повече тона“ в дружество, регистрирано по Търговския закон в РБългария – „БОБЕ“ ООД, със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] (л. 36), Справка, издадена от НАП, за актуално към 21.10.2022 г. състояние на действащите трудови договори в „БОБЕ“ ООД, в която е отразен под № 2 и трудовият договор на жалбоподателя (л. 37). В административната преписка е приложено становище, изготвено на основание чл. 41, ал. 1, т. 2 във вр. чл. 4, ал. 1, т. 14 от Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“, рег. № Бл-31-3006 от 27.10.202 г., в което е посочено, че не са налице данни А. Р. да представлява заплаха за националната сигурност (л. 38).

По повод подаденото заявление, на 15.12.2022 г. е извършена проверка от служители на група „Миграция“ при ОДМВР – Б. на декларирания от жалбоподателя адрес на пребиваване в [населено място], област Б.. Резултатите от проверката са отразени в докладна записка, към която са приложени саморъчни обяснения от кмета на населеното място П. Ч. и депозираната нотариално заверената декларация, приложена към заявлението на А. Р., български гражданин - Ж. Т. (л. 39 – л. 41). Установено е, че

в Автоматизираните информационни системи на МВР - „Български документи за самоличност“ и „ЕРЧ“ на адреса на Ж. Т. в [населено място] са регистрирани 7 чужди граждани, сред които и жалбоподателят А. Р.. В саморъчните обяснения на кмета на селото е отразено, че Ж. Т. е безработен и живее заедно със семейството си – двете си дъщери и съпругата си. Отбелязано е, че не е забелязъл в къщата на Т. да живеят чужди граждани. От своя страна, депозираният нотариално заверената декларация Т. е посочил, че в къщата му не са пребивавали чуждите граждани регистрирани на адреса му. Заявил е, че е сключил договор за наем с тях със съдействието на адвокат, за което е получил средства, но до момента на депозиране на обясненията – 16.12.2022 г. нито едно от лицата-наематели не е идвало в дома му. В докладната записка, приложена към преписката е отразена и втора проверка на адреса на Ж. Т. – на 03.01.2023 г., при която не са установени лица в къщата. При проведен телефонен разговор с Т. същият е уведомял органите на МВР, че е извън населеното място, а съпругата му е на работа. Изготвено е становище, на основание чл. 46 от ППЗЧРБ, рег. № 5365р – 63 от 06.01.2023 г. (л. 20 – л. 21), в което е изразено отрицателно мнение по направеното искане за предоставяне на постоянно пребиваване на територията на РБългария на гражданина на Р. А. Р..

Оспореният Отказ рег. № 5364р – 4733 от 25.02.2023 г., издаден от директора на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи (л. 8 – л. 9), е мотивиран с декларираните неверни данни относно пребиваването на жалбоподателя на територията на РБългария на посочения адрес в [населено място], област Б. в представената към заявлението нотариално заверена декларация. Отказът е връчен на пълномощник на жалбоподателя на 29.03.2023 г.

В съдебното производство по искане на пълномощника на ответника беше приобщена като писмено доказателство справка за регистрирани влизания и излизания на територията на РБългария на жалбоподателя А. Р. в периода преди и след подаване на заявлението – 17.10.2022 г. (л. 55).

Описаните релевантни за правния спор фактически обстоятелства не се оспорват от страните по делото и позволяват да се направят следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна, адресат на оспорения административен акт, с правен интерес от оспорването, по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК. Отказът е връчен на пълномощник на жалбоподателя на 29.03.2023 г., а жалбата е депозирана в Административен съд – София – град на 11.04.2023 г. по електронна поща и е заведена с вх. № 14436 на 11.04.2023 г., в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК вр. чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ (л. 5 и л. 6).

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е постановен, на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, от компетентен административен орган, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Противно на становището на процесуалния представител на жалбоподателя, съдът счита, че Отказът е надлежно мотивиран и съдържа както правните съображения, така и фактическите основания, с които е обоснован, в съответствие с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. По ясен и недвусмислен начин административният орган е изразил волята си, като е обезпечил и възможността на засегнатото лице да се запознае с мотивите и да упражни правото си на защита, включително сезирайки съда. При издаване на Отказа не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените

правила, които да са ограничили ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя.

Административният орган, преценявайки всички приложения към заявлението документи, включително и основанието, на което е направено искането – българският произход на заявителя, е приел, че при извършените проверки от служители на група „Миграция“ при ОДМВР – Б. е установено, че жалбоподателят никога не е пребивавал на посочения адрес в [населено място], област Б.. Анализирани са данните за регистрирани влизания на територията на РБългария, въз основа на които е направен извод, че инцидентните еднократни пребивавания - в деня на подаване на заявлението – на 17.10.2022 г., а преди това и на 22.06.2022 г., както и на 10.01.2023 г., не сочат намерение за трайно установяване на територията на страната, включително и не обезпечават възможност за упражняване на трудовите функции по представения трудов договор. Прието е, че декларираният от жалбоподателя адрес пред ОДМВР Б., на който е вписан в регистъра на населението, не отговаря на фактическо положение, доколкото и кметът на населеното място и българският гражданин, от чието име е подадена нотариално заверената декларация категорично са заявили, че жалбоподателят не е посещавал селото и не е живял в къщата на Ж. Т..

От приложенияте доказателства се установява, че жалбоподателят е „чужденец“, по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ, а с оглед на представеното удостоверение от Изпълнителна агенция за българите в чужбина отговаря и на критериите за лице от български произход. Пребиваването на чужденци – лица, които не са граждани на РБългария на територията на страната е подчинено на разрешителен режим, въведен с разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, който се прилага от службите за административен контрол.

Съответен на изискванията на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ е направеният извод от административния орган, че приложенияте към заявлението на жалбоподателя документи привидно /фиктивно/ удостоверяват адрес, на който същият е заявил, че пребивава на територията на РБългария пред ОД на МВР – Б..

Съгласно разпоредбата на чл. 35, ал. 1 от ППЗЧРБ за получаване на право на постоянно пребиваване, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, чужденецът следва да представи към заявлението документите, посочени в чл. 34, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 5 от ППЗЧРБ, както и нотариално заверена декларация от собственика на жилището, в което ще пребивава.

Представените доказателства, установяващи резултатите от извършените проверки от служители на МВР на декларирания адрес от жалбоподателя на територията на РБългария дават основание за несъмнен извод, че представените към заявлението документи очевидно съответстват на формалните изисквания на закона, но не отразяват действителното фактическо положение и правилно са квалифицирани като неверни данни, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, с оглед информацията за времето, през което жалбоподателят е пребивавал на територията на страната и представените сведения от кмета на [населено място], област Б. и от лицето, депозирало нотариално заверената декларация, приложена към заявлението.

Изложеното мотивира съда да приеме, че жалбата е неоснователна. Оспореният административен акт е законосъобразно издаден - от компетентен орган, при спазване на административно - производствените правила и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с целта на закона.

При този изход на спора и направеното своевременно искане от процесуалния

представител на ответника, съдът счита, че на същия се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 3 във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правна помощ, в размер на 100 (сто) лева.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК във вр. чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ, Административен съд - София град, Първо отделение, 26-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Р., [дата на раждане] , гражданин на Република С., депозирана чрез пълномощника му – адв.В. У. срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България рег. № 5364р – 4733 от 25.02.2023 г. издаден от Директора на Дирекция „Миграция“ при МВР.

ОСЪЖДА А. Р., [дата на раждане] , гражданин на Република С., да заплати на Дирекция „Миграция“ при МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: